

MONITORUL OFICIAL AL STATULUI

Nr. 101

Marti, 28 aprilie 2015

Secțiunea I, pag. 36569

I. DISPOZIȚII GENERALE

CONDUCEREA STATULUI

4606 *Legea nr. 4 din 27 aprilie 2015, privind statutul victimei unei infracțiuni.*

**FELIPE al VI-lea
REGELE SPANIEI**

Tuturor celor care vor primi prezenta.

Se face cunoscut prin prezenta: Faptul că Parlamentul a aprobat și Eu autorizez următoarea lege:

PREAMBUL

I

Scopul de a elabora o lege constitutivă a statutului juridic al victimei unei infracțiuni este de a oferi, din partea puterilor publice, un răspuns victimelor, pe cât de amplu posibil, nu doar juridic ci și social, nu doar de reparare a daunei în cadrul procesului penal, ci și de minimizare a altor efecte traumatice, din punct de vedere moral, pe care condiția sa le poate genera, toate acestea indiferent de situația sa procedurală.

De aceea, prezentul Statut, aliniat cu normele europene în materie și cu cererile pe care le propune societatea noastră, pretinde, plecând de la recunoașterea demnității victimelor, apărarea bunurilor lor materiale și morale și, odată cu aceasta, ale societății în ansamblul ei.

Prin acest Statut, Spania va uni într-un singur text legislativ catalogul drepturilor victimei, pe de o parte transpunând Directivele Uniunii Europene în materie și pe de alta incluzând cererea particulară a societății spaniole.

II

Antecedentele și fundamentele îndepărtate ale acestui Statut al victimei unei infracțiuni se regăsesc în Decizia Cadru a Consiliului nr. 2001/220/JAI din data de 15 martie 2001, referitoare la statutul victimei în procesul penal, decizie care recunoaște un ansamblu de drepturi ale victimelor în cadrul procesului penal, inclusiv dreptul de protecție și despăgubire, și care a fost primul proiect detaliat al

legiuitorului european pentru a obține o recunoaștere omogenă a victimei în cadrul Uniunii Europene, germen al normelor speciale ulterioare.

Gradul de respectare a acestei Decizii Cadru a făcut obiectul Raportului Comisiei europene din aprilie 2009, care a evidențiat faptul că niciun Stat membru nu a aprobat un text legal unic care să includă, în mod sistematic, drepturile victimei, și a subliniat necesitatea unei dezvoltări generale și efective a unor aspecte ale Statutului menționat.

Referitor la Spania, acest Raport pune în evidență existența unui cadru normativ garant al drepturilor victimei, chiar dacă mare parte din aceste drepturi sunt exclusiv procesuale sau se centrează pe unele tipuri foarte concrete de victime conform normelor lor particulare, adică Legea nr. 35 din 11 decembrie 1995, de ajutorare și asistență a victimelor infracțiunilor violente și împotriva libertății sexuale (pusă în aplicare de Decretul Regal nr. 738 din 23 mai 1997), Legea organică nr. 1 din 15 ianuarie 1996, privind Protecția Juridică a Minorului, Legea Organică nr. 1 din 28 decembrie 2004, privind Măsurile de Protecție Integrală împotriva Violentei de Gen, precum și Legea nr. 29 din 22 septembrie 2011, privind Recunoașterea și Protecția Integrală a Victimelor Terorismului.

Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, către Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor din data de 18 mai 2011, denumită „Consolidarea drepturilor victimelor în Uniunea Europeană”, reiterează examinarea aspectelor protecției existente până la data la care este oportună consolidarea, și necesitatea unui cadru european de protecție, precum cel proiectat în Directiva nr. 2011/99/UE din data de 13 decembrie 2011 a Parlamentului European și a Consiliului, referitoare la ordinul european de protecție.

În acest context, a avut loc aprobarea Directivei nr. 2012/29/UE din data de 25 octombrie 2012, a Parlamentului European și a Consiliului, prin care se stabilesc norme minime asupra drepturilor, sprijinirea și protecția victimelor infracțiunilor, și prin care se înlocuiește Decizia Cadru nr. 2001/220/JAI a Consiliului. Prin urmare, este convenabilă transpunerea în dreptul intern nu doar a chestiunilor pe care le relevă raportul Comisiei din 2009 cu privire la gradul de transpunere a Deciziei Cadru nr. 2001/220/JAI, ci și a chestiunilor care urmează a fi transpuse în conformitate cu Directivele speciale și noile drepturi și exigențe conținute în noua Directivă din 2012.

Astfel, prezentul text legislativ nu răspunde doar exigențelor minime fixate de legiuitorul european cu textul aprobat în cele din urmă în Directiva citată nr. 2012/29/UE, ci are un scop mai ambițios, acela de a transfera în acest text solicitările și necesitățile societății spaniole, pentru a completa proiectul Statului de Drept, centrat aproape întotdeauna pe garanțiile procesuale și drepturile pârâtului, acuzatului, intimatului sau condamnatului.

De fapt, prin acest punct de referință s-a putut remarca – și acest lucru este preluat și de societatea noastră cu cererile ei – o anumită înjosire a drepturilor și

nevoilor speciale ale victimelor infracțiunii care trebuie abordată, potrivit valorii superioare de justiție pe care o prezintă ordinul nostru constituțional, acest fapt fiind oportun tocmai din motivul acestei transpuneri.

Orizontul temporar marcat de respectiva Directivă pentru a realiza includerea ei în dreptul intern se întinde până la data de 16 noiembrie 2015, dar având în vedere că această normă europeană cu caracter general este precedată de altele speciale, care necesită o transpunere la data mai apropiate, s-a optat pentru abordarea acestei chestiuni în textul de față și adăugarea la catalogul general al drepturilor victimelor a altor norme cu aplicare particulară pentru unele categorii ale acestora.

De asemenea, ținând cont de faptul că unul dintre efectele acestei Legi este cel de a oferi un concept unitar victimei unei infracțiuni, dincolo de calificarea sa procesuală, este oportună includerea în conceptul de victimă indirectă a unor cazuri care nu sunt impuse de normele europene, ci de alte norme internaționale, precum Convenția Națiunilor Unite privind protecția tuturor persoanelor împotriva disparițiilor forțate.

III

Prezentul Statut al Victimei unei Infracțiuni are menirea de a fi catalogul general al drepturilor, procesuale și extra-procesuale, ale tuturor victimelor infracțiunilor, fără a prejudicia trimerile la normele speciale în materie de victime cu nevoi speciale sau cu vulnerabilitate specială. De aceea este o obligație, atunci când este vorba despre minori, ca interesul superior al minorului să acționeze ca un ghid pentru orice măsură și decizie care se ia în legătură cu un minor victimă a unei infracțiuni în timpul procesului penal. În acest sens, adoptarea măsurilor de protecție al Titlului III, și în special ne-adoptarea acestora, vor fi bazate pe interesul superior al minorului.

Se pleacă de la un concept larg al victimei, pentru orice infracțiune și oricare ar fi natura prejudiciului fizic, moral sau material care i-a fost cauzat. Include victima directă, dar și victimele indirecte, ca de exemplu rudele sau altele asimilate.

Pe de altă parte, protecția și sprijinirea victimei nu sunt doar procesuale, nici nu depind de poziția sa într-un proces, ci acoperă o dimensiune extra-procesuală. Se bazează pe un concept larg de recunoaștere, protecție și sprijin, în scopul salvagădării integrale a victimei. Pentru aceasta, este fundamental să se ofere victimei facilități maxime pentru exercitarea și protecția drepturilor sale, cu diminuarea procedurilor inutile care presupun o a doua victimizare, să i se pună la dispoziție victimei informațiile și orientarea eficiente cu privire la drepturile și serviciile corespunzătoare, transferul prin autoritatea competentă, un tratament uman și posibilitatea de a putea fi însoțită de persoana desemnată în toate demersurile sale, fără a prejudicia reprezentarea procesuală oportună, printre alte măsuri.

Acțiunile vor fi întotdeauna orientate către persoană, ceea ce presupune o evaluare și un tratament individualizat al fiecărei victime, fără a prejudicia

tratamentul specializat impus pentru anumite tipuri de victime.

Așa cum s-a indicat mai sus, recunoașterea, protecția și sprijinirea victimei nu se limitează la aspectele materiale și la remedierea economică, ci se extinde la dimensiunea sa morală.

Pe de altă parte, recunoașterea, protecția și sprijinirea victimei se acordă ținând seama și de specializările victimelor care nu locuiesc de obicei în țara noastră.

Eficiența acestor drepturi face necesară colaborarea maximă instituțională și implică nu doar diferitele Administrații Publice, Ramura Judiciară și colectivele de profesioniști și victime, ci și persoanele concrete care, de la locul lor de muncă, intră în contact și relaționează cu victimele și, în ultimul rând, societatea în ansamblul ei. De aceea este atât de necesară dotarea instituțiilor cu protocoale de acțiune și cu proceduri de coordonare și colaborare, precum și dezvoltarea birourilor specializate, formarea tehnică, inițială și continuă a personalului și sensibilizarea implicată de tratamentul victimei, fără a uita participarea asociațiilor și colectivelor.

Fără a aduce atingere vocației unificatoare a Statutului și trimiterilor la normele speciale ale anumitor colective de victime, a căror asistență și protecție este extinsă cu catalogul general de drepturi ale victimei, față de absența unei reglementări specifice pentru anumite colective de victime cu vulnerabilitate specială se dorește să li se acorde acestora o protecție specială în acest text prin transpunerea altor două Directive recente: Directiva nr. 2011/92/UE din data de 13 decembrie 2011, a Parlamentului European și a Consiliului, referitoare la lupta împotriva abuzurilor sexuale și exploatării sexuale a minorilor și pornografiei infantile, precum și Directiva nr. 2011/36/UE din data de 5 aprilie 2011, a Parlamentului European și a Consiliului, referitoare la prevenirea și lupta împotriva traficului de ființe umane și la protecția victimelor, prin care se înlocuiește Decizia Cadru nr. 2002/629/JAI a Consiliului.

IV

În ceea ce privește conținutul și structura Legii, se începe printr-un Titlu preliminar, dedicat dispozițiilor generale, care stabilește un concept de victimă atotcuprinzător, deoarece se extinde la orice persoană care suferă un prejudiciu fizic, moral sau economic ca o consecință a unei infracțiuni.

De asemenea, i se recunoaște condiția de victimă indirectă soțului/soției sau persoanei în legătură cu victima printr-o relație analogă de afectivitate, copiilor și părinților săi, rudelor directe și persoanelor în îngrijirea victimei directe prin moarte sau dispariție cauzată de infracțiune, precum și titularilor autorității părintești sau tutelei în relație cu dispariția forțată a persoanelor în îngrijirea sa, atunci când acest lucru determină un pericol relevant de victimizare secundară.

Drepturile conținute de Lege vor fi aplicate tuturor victimelor infracțiunilor survenite în Spania sau care pot fi urmărite în Spania, indiferent de naționalitatea victimei sau de faptul de a beneficia sau nu de rezidență legală.

Astfel, Titlul preliminar include un catalog general de drepturi comune tuturor victimelor, care este dezvoltat ulterior pe parcursul articolelor și care se referă atât la serviciile de sprijinire cât și la cele de justiție reparatorie care se stabilesc în mod legal, și la acțiunile/intervențiile din cadrul procesului penal în toate fazele sale – inclusiv primele proceduri și executarea – indiferent de rezultatul procesului penal. În acest catalog general sunt incluse, printre altele, dreptul la informare, la protecție și la sprijinire în oricare dintre cazuri, dreptul la participarea activă în procesul penal, dreptul la recunoaștere ca victimă și dreptul la un tratament respectuos, profesional, individualizat și ne-discriminatoriu.

V

Titlul I recunoaște o serie de drepturi extra-procesuale, și acestea comune tuturor victimelor, indiferent dacă iau parte într-un proces penal sau au decis sau nu să exercite vreun fel de acțiune, și inclusiv înainte de inițierea procesului penal.

Este inovator faptul că orice victimă, pentru a facilita protejarea sa din punct de vedere personal, poate să fie însoțită de persoana desemnată, fără a prejudicia intervenția avocatului, atunci când este cazul, în procedurile și relația cu autoritățile.

În acest Titlu se reglementează dreptul de a obține informații de la orice autoritate și funcționar la care apelează, cu limbaj simplu și accesibil, încă de la primul contact. Aceste informații, care trebuie să fie detaliate și actualizate în mod succesiv, trebuie să ghideze și să informeze cu privire la drepturile corespunzătoare victimei în chestiuni precum: măsurile de sprijinire disponibile; modul de exercitare a dreptului de a denunța; modul și condițiile de protecție, de consultanță juridică și apărare juridică; despăgubirile, interpretarea și traducerea; măsurile de eficiență ale intereselor sale, dacă locuiește în altă țară a Uniunii Europene; procedura de denunț prin inactivitatea autorității competente; datele de contact pentru comunicări/notificări; servicii disponibile de justiție reparatorie; și modul de rambursare a cheltuielilor judiciare.

În mod specific, se reglementează dreptul victimei în calitate de denunțator și în special dreptul său de a obține un exemplar/o copie a denunțului, certificată în mod corespunzător, asistență lingvistică gratuită pentru victima care dorește să depună denunț și traducerea gratuită a documentului de denunț depus.

De asemenea, indiferent dacă victima se prezintă sau nu în procesul penal, i se recunoaște acesteia dreptul de a primi informații referitoare la anumite puncte de referință ale cauzei penale.

Se indică, conform normelor europene, dreptul la traducere și interpretare, atât în întrevederi, inclusiv cele polițienești, cât și în participarea activă la audieri, incluzând dreptul la traducerea scrisă și gratuită a informațiilor esențiale, în special decizia de a stabili un termen al cauzei și desemnarea locului și orei procesului.

Se reglementează accesul la serviciile de sprijin, care includ primirea inițială, orientarea, informarea și măsurile concrete de protecție, fără a prejudicia sprijinirea

specifică a fiecărei victime, după cum indică evaluarea sa individuală și pentru anumite categorii de victime cu vulnerabilitate specială.

De asemenea, se urmărește evidențierea, în calitate de victime, a minorilor care se găsesc într-un mediu de violență de gen sau violență domestică, pentru a garanta acestora accesul la serviciile de asistență și sprijin, precum și adoptarea măsurilor de protecție, cu scopul de a facilita recuperarea lor integrală.

VI

Titlul II sistematizează drepturile victimei în ceea ce privește participarea sa la procesul penal, ca ceva independent de măsurile de protecție a victimei în proces, care fac obiectul Titlului III.

I se recunoaște victimei dreptul de a participa la proces, conform celor dispuse în Codul de Procedură Penală, și se subliniază eficiența materialului acestuia prin diferite măsuri: pe de o parte, notificarea rezoluțiilor de respingere și desființare și recunoașterea dreptului de a le contesta într-un termen suficient după comunicarea lor, indiferent dacă înainte a fost sau nu parte din proces; pe de altă parte, recunoașterea dreptului de a obține plata costurilor care i-au fost cauzate, având prioritate dreptul Statului de a fi despăgubit pentru cheltuielile făcute în cauză, atunci când infracțiunea a fost în cele din urmă urmărită doar la cererea sa sau respingerea cauzei a fost revocată prin admiterea recursului depus.

Așa cum este propriu oricărui model liberal, Statul păstrează monopolul absolut asupra executării pedepselor, ceea ce nu este incompatibil cu faptul de a pune la dispoziția victimei anumite mijloace de participare care să îi permită contestarea în fața instanțelor a anumitor rezoluții care să afecteze regimul de îndeplinire a condamnării pentru infracțiuni foarte grave, facilitarea de informații care pot fi relevante pentru ca instanțele de judecată să hotărască asupra executării pedepsei, responsabilităților civile sau sechestrului deja convenite, și solicitarea adoptării măsurilor de control în legătură cu eliberării condiționat care au fost condamnați pentru fapte din care poate deriva în mod rezonabil o situație de pericol pentru victimă.

Reglementarea intervenției victimei în faza de executare a pedepsei, atunci când este vorba de îndeplinirea condamnărilor pentru infracțiuni foarte grave, garantează încrederea și colaborarea victimelor cu justiția penală, precum și respectarea principiului legalității, având în vedere că decizia corespunde întotdeauna autorității judiciare, fapt pentru care nu este afectată re-insertia condamnatului.

De asemenea, se înlesnește victimei exercitarea drepturilor sale, permițându-i depunerea de solicitări de servicii juridice gratuite la autoritatea sau funcționarul responsabil cu informarea drepturilor sale, evitându-se în acest fel peregrinarea pe la diferite alte birouri; se reglementează și procedura aplicabilă în cazurile de depunere în Spania a denunțului pentru fapte infracționale comise în alte țări ale

Uniunii Europene, precum și notificarea victimei cu privire la trimiterea sa autorităților competente, după caz.

Statutul recunoaște de asemenea dreptul victimei de a obține restituirea imediată a bunurilor proprietatea sa, cu excepția cazurilor excepționale în care bunul în cauză trebuie – în mod temporar sau definitiv – să rămână în custodia autorităților pentru a garanta corecta desfășurare a procesului.

În final, este inclusă o referire la posibila intervenție a serviciilor de justiție reparatorie. În acest punct, Statutul depășește referirile tradiționale la medierea între victimă și infractor și subliniază inegalitatea morală care există în cei doi. De aceea, intervenția acestor servicii este orientată spre remedierea materială și morală a victimei și are ca condiție obligatorie consimțământul liber și informat al victimei și recunoașterea prealabilă a faptelor esențiale din partea autorului. În toate cazurile, posibila intervenție a serviciilor de justiție reparatorie va fi exclusă atunci când acest lucru poate implica vreun risc pentru siguranța victimei sau poate constitui cauză a oricărui alt prejudiciu.

VII

În Titlul III se abordează chestiuni referitoare la protecția și recunoașterea victimelor, precum și măsurile de protecție specifice pentru anumite tipuri de victime.

Măsurile de protecție urmăresc eficiența față de represalii, intimidare, victimizare secundară, daune psihice sau agresiuni ale demnității în timpul interogatoriilor și declarațiilor în calitate de martor, incluzând de la măsuri de protecție fizică până la altele, ca de exemplu folosirea sălilor separate în instanțe, pentru a evita contactul victimei cu infractorul și altele, sub discreție judiciară, după cum cer circumstanțele.

Pentru a evita victimizarea secundară în special, se va obține declarația victimei fără întârziere după denunț, se va reduce numărul de declarații și recunoașteri medicale la minimumul necesar și se va garanta victimei dreptul său la a se prezenta însoțită nu doar de reprezentantul procesual, ci și de altă persoană la alegerea sa, cu excepția situației în care există o hotărâre motivată.

Adoptarea măsurilor și accesul la anumite servicii sunt precedate de o evaluare individualizată a victimei, pentru a stabili nevoile sale de protecție specifică și eventualele măsuri speciale. Aceste măsuri trebuie actualizate conform derulării procesului și circumstanțelor survenite.

Măsurile de protecție specifică se adoptă ținând seama de caracterul persoanei, de infracțiune și de circumstanțele sale, de importanța daunei și gravitatea ei sau de vulnerabilitatea victimei. Astfel, pe lângă trimiterea la normele speciale în materie în vigoare, vor fi incluse acele măsuri concrete de protecție pentru colective care nu au o legislație specială și, în mod special, pentru minorii victime ale abuzului, exploatării sau pornografiei infantile, victime ale traficului de ființe umane, persoane

cu dizabilități și alte colective, precum și infracțiunile cu pluralitate de persoane afectate și cele cu efect catastrofic.

VIII

În sfârșit, Titlul IV conține o serie de dispoziții comune, cum sunt cele referitoare la organizarea și funcționarea Birourilor de Asistență pentru Victimele infracțiunilor, dezvoltarea formării operatorilor juridici și a personalului în serviciul Administrației de Justiție în tratamentul victimelor, sensibilizarea și conștientizarea prin campanii de informare, cercetarea și educarea în materie de sprijin, protecție și solidaritate cu victimele, cooperarea cu societatea civilă și în mediul internațional, precum și dezvoltarea auto-reglementării prin mijloacele de comunicare a prelucrării informațiilor care afectează demnitatea victimelor.

De asemenea, în acest Titlu trebuie să remarcăm faptul că sunt introduse diferite prevederi pentru consolidarea coordonării între diferitele servicii care realizează funcții în materie de asistență a victimelor, precum și colaborarea cu rețele publice și private, cu scopul de a obține o mai mare eficiență în serviciile prestate pentru cetățeni, urmându-se astfel liniile directoare ale Comisiei pentru Reforma Administrațiilor Publice (CORA).

În cele din urmă, se reglementează obligația de rambursare, în cazul victimelor înșelate, condamnate pentru simularea infracțiunii sau denunț fals, care au cauzat cheltuieli din partea Administrației pentru recunoașterea, informarea, protecția și sprijinirea lor, precum și pentru serviciile prestate, fără a prejudicia celelalte responsabilități, civile sau penale, după caz.

IX

Legea include două dispoziții adiționale. Prima dispoziție adițională, care prevede crearea și dezvoltarea reglementară posterioară a unui mecanism de evaluare periodică globală a sistemului de sprijin și protecție ale victimelor, cu participarea agenților și colectivelor implicate, care servește drept bază pentru inițiative viitoare și pentru îmbunătățirea treptată a sistemului; și cea de-a doua dispoziție adițională referitoare la mijloace.

În ceea ce privește dispozițiile finale, se remarcă prima dispoziție finală, care modifică Codul de Procedură Penală în vigoare. Aceste ajustări în norma procesuală penală sunt necesare pentru a completa reglementarea substanțială a drepturilor conținute de această lege, care transpune Directiva nr. 2012/29/UE.

Restul dispozițiilor finale se referă la introducerea unei reforme foarte punctuale în Codul Penal, la autoritatea jurisdicțională, la dezvoltarea reglementară, la adaptarea Statutului general al Avocaților și a Procuraturii și la intrarea în vigoare.

TITLUL PRELIMINAR

Dispoziții generale

Articolul 1. Domeniul de aplicare

Dispozițiile acestei Legi vor fi aplicabile, fără a aduce atingere celor dispuse în articolul 17, victimelor infracțiunilor comise în Spania sau care pot fi urmărite în Spania, indiferent de naționalitatea lor, de faptul dacă sunt majori sau minori sau dacă beneficiază sau nu de rezidență legală.

Articolul 2. Conceptul general de victimă

Dispozițiile acestei Legi vor fi aplicabile:

a) În calitate de victimă directă, oricărei persoane fizice care a suferit o daună sau un prejudiciu asupra persoanei sale proprii sau asupra patrimoniului său, în special leziuni fizice sau psihice, daune emoționale sau prejudicii economice direct cauzate de comiterea unei infracțiuni.

b) În calitate de victimă indirectă, în cazurile de moarte sau dispariție a unei persoane care a fost cauzată în mod direct de o infracțiune, în afara cazului în care este vorba de responsabilii faptelor:

1). Soțului/soției ne-separat din punct de vedere legal sau în fapt și copiilor victimei sau ai soțului/soției ne-separat din punct de vedere legal sau în fapt, care în momentul morții sau dispariției victimei locuiau cu ea; persoanei care până în momentul morții sau dispariției era unită cu aceasta printr-o relație de afectivitate, și copiilor acesteia, care în momentul morții sau dispariției victimei locuiau cu ea; părinților și rudelor în linie dreaptă sau colaterală până la gradul al treilea, care se găseau în îngrijirea victimei și persoanelor supuse tutelei sau curatelei sale sau care se găseau în plasament familial la aceasta.

2). În cazul în care nu există persoanele indicate anterior, celorlalte rude în linie dreaptă și fraților săi, având prioritate între aceștia cel care deține reprezentarea legală a victimei. Dispozițiile acestei Legi nu se vor aplica persoanelor terțe care au suferit prejudicii derivate din infracțiune.

Articolul 3. Drepturile victimelor

1. Orice victimă are dreptul la protecție, informare, sprijin, asistență și atenție, precum și la participarea activă în procesul penal, și are dreptul să beneficieze de un tratament respectuos, profesional, individualizat și ne-discriminatoriu începând de la primul contact cu autoritățile sau funcționarii, în timpul intervenției serviciilor de asistență și sprijin pentru victime și de justiție reparatorie, pe parcursul întregului proces penal și pentru o perioadă de timp adecvată după terminarea acestuia, indiferent dacă se cunoaște sau nu identitatea infractorului și rezultatul procesului.

2. Exercițarea acestor drepturi va fi guvernată de cele stipulate în prezenta Lege și în dispozițiile reglementare care o pun în aplicare, precum și de cele stipulate în legislația specială și în normele procesuale aplicabile.

TITLUL I

Drepturi de bază

Articolul 4. Dreptul la a înțelege și a fi înțeles

Orice victimă are dreptul de a înțelege și a fi înțeleasă în orice acțiune pe care trebuie s-o întreprindă de la depunerea unui denunț și în timpul procesului penal, inclusiv informațiile prelabile depunerii unui denunț.

În acest scop:

- a) Toate comunicările cu victimele, orale sau scrise, se vor face într-un limbaj clar, simplu și accesibil, într-un mod care să țină seama de caracteristicile personale și în special de nevoile persoanelor cu dizabilitate senzorială, intelectuală sau mentală sau cu vârstă minoră. Dacă victima este minoră sau are capacitatea modificată din punct de vedere juridic, comunicările se vor face reprezentantului acesteia sau persoanei care o asistă.
- b) Se va pune la dispoziția victimei, de la primul contact cu autoritățile sau cu Birourile de Asistență pentru Victime, asistența sau sprijinul necesare pentru a putea să se facă înțeleasă de aceste autorități, incluzând interpretarea în limbajul semnelor recunoscut din punct de vedere legal și mijloacele de sprijinire a comunicării orale pentru persoanele surde, cu dizabilitate auditivă și surdomute.
- c) Victima va putea fi însoțită de o persoană a alegerii ei încă de la primul contact cu autoritățile și funcționarii.

Articolul 5. Dreptul la informare de la primul contact cu autoritățile competente.

1. Orice victimă are dreptul, încă de la primul contact cu autoritățile și funcționarii, inclusiv în momentul prealabil depunerii denunțului, să primească, fără întârzieri inutile, informații adaptate circumstanțelor și condițiilor sale personale, naturii infracțiunii comise și daunelor și prejudiciilor suferite, cu privire la următoarele puncte:

- a) Măsurile de asistență și sprijin disponibile, fie ele medicale, psihologice sau materiale, și procedura pentru obținerea acestora. În acestea din urmă vor fi incluse, atunci când este oportun, informații referitoare la posibilitățile de a obține o cazare alternativă.
- b) Dreptul de a denunța și, după caz, procedura pentru a depune denunțul, și dreptul de a furniza elemente de probă autorităților însărcinate cu cercetarea.
- c) Procedura pentru obținerea consilierii și apărării juridice și, după caz, condițiile

în care acestea pot fi obținute în mod gratuit.

- d) Posibilitatea de a solicita măsuri de protecție și, după caz, procedura pentru acestea.
- e) Despăgubirile la care poate avea dreptul și, după caz, procedura pentru solicitarea acestora.
- f) Serviciile de interpretare și traducere disponibile.
- g) Ajutoare și servicii auxiliare pentru comunicare disponibile.
- h) Procedura prin intermediul căreia victima își poate exercita drepturile în cazul în care locuiește în afara Spaniei.
- i) Recursurile pe care le poate depune împotriva hotărârilor pe care le consideră contrare drepturilor sale.
- j) Datele de contact ale autorității însărcinate cu procesarea procedurii și metodele pentru a comunica cu aceasta.
- k) Serviciile de justiție reparatorie disponibile, în cazurile în care aceasta este posibilă din punct de vedere legal.
- l) Cazurile în care poate obține rambursarea cheltuielilor judiciare și, după caz, procedura pentru solicitarea lor.
- m) Dreptul de a efectua o cerere pentru a fi notificată cu privire la hotărârile la care se referă articolul 7. În acest scop, victima va indica în solicitarea sa o adresă electronică și, în lipsa acesteia, o adresă poștală sau de domiciliu, la care îi vor fi trimise comunicările și notificările de către autoritate.

2. Aceste informații vor fi actualizate în fiecare fază a procedurii, pentru a garanta victimei posibilitatea de a-și exercita drepturile.

Articolul 6. Drepturile victimei în calitate de denunțător.

Orice victimă are, în momentul depunerii denunțului, următoarele drepturi:

- a) De a obține o copie a denunțului, certificată în mod corespunzător.
- b) Dreptul la asistență lingvistică gratuită și la traducerea scrisă a copiei denunțului depus, atunci când nu înțelege sau nu vorbește niciuna dintre limbile cu caracter oficial în locul în care se depune denunțul.

Articolul 7. Dreptul la a primi informații referitoare la cauza penală.

1. Orice victimă care a realizat solicitarea la care se referă punctul m) din articolul 5.1 va fi informată fără întârzieri inutile asupra datei, orei și locului procesului, precum și asupra conținutului acușării adresate împotriva infractorului, și îi vor fi notificate următoarele hotărâri:

- a) Hotărârea prin care se decide ne-începerea urmăririi penale.
- b) Sentința care pune capăt procedurii.
- c) Hotărârile care stabilesc arestarea sau punerea ulterioară în libertate a infractorului,

precum și posibila fugă a acestuia.

d) Hotărârile care decid adoptarea de măsuri preventive personale sau care le modifică pe cele deja stabilite, atunci când au avut ca obiect garantarea siguranței victimei.

e) Hotărârile sau deciziile oricărei autorități judiciare sau din penitenciare care afectează subiecții condamnați pentru infracțiuni comise cu violență sau intimidare și care presupun un risc pentru siguranța victimei. În aceste cazuri și în acest scop, Administrația penitenciarului va comunica fără întârziere autorității judiciare hotărârea adoptată pentru notificarea acesteia victimei afectate.

f) Hotărârile la care se referă articolul 13.

Aceste comunicări vor include cel puțin partea de dispoziții a hotărârii și un scurt rezumat al temeiului de drept al acesteia, și vor fi trimise pe adresa sa electronică. În mod excepțional, dacă victima nu dispune de o adresă electronică, vor fi trimise prin poștă la adresa indicată. În cazul cetățenilor rezidenți în afara Uniunii Europene, dacă nu dispune de o adresă electronică sau poștală la care să se realizeze comunicarea, aceasta se va trimite la biroul diplomatic sau consular spaniol din țara de rezidență, pentru a fi publicată.

Dacă victima s-a prezentat în mod formal la procedură, hotărârile vor fi notificate avocatului său și vor fi comunicate victimei la adresa electronică pe care a pus-o la dispoziție, fără a aduce atingere celor dispuse în alineatul următor.

2. Victimele își vor putea manifesta în orice moment dorința de a nu fi informate cu privire la hotărârile la care se referă acest articol, solicitarea realizată rămânând nulă.

3. Atunci când este vorba de victime ale infracțiunilor de violență de gen, acestora le vor fi comunicate hotărârile la care se referă punctele c) și d) din alineatul 1, fără necesitatea ca victima să solicite acest lucru, cu excepția cazurilor în care își manifestă dorința de a nu primi aceste notificări.

4. De asemenea, li se vor pune la dispoziție – când acestea sunt solicitate – informații referitoare la situația în care se găsește procedura, în afară de cazul în care acest lucru ar putea prejudicia corecta desfășurare a cauzei.

Articolul 8. Perioada de reflexie în garanția drepturilor victimei

1. Avocații și Reprezentanții nu se vor putea adresa victimelor directe sau indirecte ale catastrofelor, calamităților publice sau altor evenimente care au produs un număr mare de victime care îndeplinesc cerințele determinate în mod regulamentar și care pot constitui infracțiune, pentru a le oferi serviciile lor profesionale decât după trecerea a 45 de zile de la eveniment.

Această interdicție va rămâne nulă în cazul în care prestarea acestor servicii

profesionale a fost solicitată în mod expres de către victimă.

2. Nerespectarea acestei interdicții va produce o răspundere disciplinară pentru infrațiune foarte gravă, fără a prejudicia celelalte răspunderi corespunzătoare.

Articolul 9. Dreptul la traducere și interpretare

1. Orice victimă care nu vorbește sau nu înțelege spaniola sau limba oficială utilizată în intervenția în cauză va avea dreptul:

a) Să fie asistată în mod gratuit de către un interpret care vorbește o limbă pe care o înțelege atunci când i se ia declarația în faza de cercetare de către Judecător, Procuror sau de către poliție, sau când intervine ca martor în proces sau în orice altă audiere orală. Acest drept se va aplica și persoanelor cu limitări auditive sau de expresie orală.

b) Dreptul la traducerea gratuită a hotărârilor a hotărârilor la care se referă alineatul 1 din articolul 7 și articolul 12. Traducerea va include un scurt rezumat al temeiului legal al hotărârii adoptate, atunci când victima solicită acest lucru.

c) Dreptul la traducerea gratuită a acelor informații care sunt esențiale pentru exercitarea drepturilor la care se referă Titlul II. Victimele vor putea depune o cerere motivată pentru ca un document să fie considerat esențial.

d) Dreptul de a fi informată într-o limbă pe care o înțelege, asupra datei, orei și locului în care are loc procesul.

2. Asistența de interpretare va putea fi asigurată prin videoconferință sau prin orice alt mijloc de telecomunicații, în afara cazului în care Judecătorul sau Tribunalul, din oficiu sau la cererea părții, hotărăște prezența fizică a interpretului pentru salvagardarea drepturilor victimei.

3. În mod excepțional, traducerea scrisă a documentelor va putea fi înlocuită printr-un rezumat oral al conținutului lor într-o limbă pe care o înțelege, atunci când în acest fel se garantează suficient de bine echitatea procesului.

4. Când este vorba de acțiuni polițienești, decizia de a nu pune la dispoziția victimei interpretariat sau traducere va putea fi apelată înaintea Judecătorului de instrucție. Acest recurs va fi considerat depus atunci când persoana afectată de decizie și-a exprimat dezacordul în momentul refuzului.

5. Împotriva deciziei judiciare de a nu pune la dispoziția victimei interpretariat sau traducere va putea fi depus recurs.

Articolul 10. Dreptul de acces la serviciile de asistență și sprijin

Orice victimă are dreptul de a avea acces, în mod gratuit și confidențial, în termenii stabiliți în mod regulamentar, la serviciile de asistență și sprijin puse la dispoziție de Administrațiile publice, precum și la cele prestate de Birourile de Asistență pentru Victime. Acest drept va putea extinde la rudele victimei, tot în termenii stabiliți reglementar, atunci când este vorba de infracțiuni care au cauzat prejudicii de mare gravitate.

Autoritățile sau funcționarii care intră în contact cu victimele trebuie să le trimită la Birourile de Asistență pentru Victime atunci când este necesar potrivit gravității infracțiunii sau în acele cazuri în care victima solicită.

Copiii minori și minorii supuși tutelei, îngrijirii și custodiei femeilor victime ale violenței de gen sau ale persoanelor victime ale violenței domestice vor avea dreptul la măsurile de asistență și protecție prevăzute în Titlurile I și III din această lege.

TITLUL II

Participarea victimei în procesul penal

Articolul 11. Participarea activă în procesul penal

Orice victimă are dreptul:

- a) Să exercite acțiunea penală și acțiunea civilă conform celor dispuse în Codul de Procedură Penală, fără a prejudicia excepțiile care pot exista.
- b) Să se prezinte la autoritățile însărcinate cu cercetarea pentru a le pune la dispoziție sursele de probă și informațiile pe care le consideră relevante pentru clarificarea faptelor.

Articolul 12. Comunicarea și revizuirea respingerii cercetării la cererea victimei.

1. Hotărârea de respingere va fi comunicată, conform cu Codul de Procedură Penală, victimelor directe ale infracțiunii care au denunțat faptele, precum și restului victimelor directe ale căror identitate și domiciliu sunt cunoscute.

În cazurile de moarte sau dispariție a unei persoane care a fost cauzată direct de o infracțiune, se va comunica, în conformitate cu cele stipulate în Codul de Procedură penală, persoanelor la care se referă punctul b) din articolul 2. În alte cazuri, instanța de judecată va putea hotărî, în mod întemeiat, netrimiteră comunicării tuturor rudelor atunci când deja s-a adresat cu succes mai multora dintre acestea sau când au fost nefructuoase orice proceduri practice pentru localizarea acestora.

2. Victima va putea contesta hotărârea de respingere conform celor dispuse în Codul de Procedură Penală, fără a fi necesar pentru aceasta să se fi prezentat înainte la proces.

Articolul 13. **Participarea victimei la executare**

1. Victimele care au solicitat, conform literei m) din articolul 5.1, să le fie comunicate hotărârile următoare, vor putea să le conteste conform celor stabilite în Codul de Procedură Penală, chiar dacă nu au fost parte în cauză:

a) Hotărârea judecătorească prin care Tribunalul de Supraveghere a Executării Pedepselor autorizează, conform celor prevăzute în al treilea paragraf al articolului 36.2 din Codul Penal, posibila clasificare a condamnatului în gradul al treilea înainte de stingerea a jumătate din condamnare, atunci când victima are această calitate ca urmare a uneia dintre următoarele infracțiuni:

1. Infracțiuni de omucidere.
2. Infracțiuni de avort conform articolului 144 din Codul Penal.
3. Infracțiuni de leziuni.
4. Infracțiuni împotriva libertății.
5. Infracțiuni de tortură și împotriva integrității morale.
6. Infracțiuni împotriva libertății și integrității sexuale.
7. Infracțiuni de furt comise cu violență sau intimidare.
8. Infracțiuni de terorism.
9. Infracțiuni de trafic de ființe umane.

b) Hotărârea judecătorească prin care Tribunalul de Supraveghere a Executării Pedepselor decide, conform celor prevăzute în articolul 78.3 din Codul Penal, ca beneficiile penitenciare, permisele de ieșire, clasificarea în gradul al treilea și calcularea timpului pentru libertate condiționată să se refere la limita de îndeplinire a condamnării, și nu la suma pedepselor impuse, atunci când victima are această calitate ca urmare a uneia dintre infracțiunile la care se referă punctul a) din acest alineat sau a unei infracțiuni comise în sânul unui grup sau al unei organizații criminale.

c) Hotărârea judecătorească prin care se acordă condamnatului libertatea condiționată, atunci când este vorba de una dintre infracțiunile la care se referă al doilea paragraf din articolul 36.2 din Codul Penal sau una dintre infracțiunile la care se referă punctul a) din acest alineat, cu condiția să se fi impus o pedeapsă de peste cinci ani de închisoare.

Victima va trebui să anunțe Secretariatul judiciar competent voința sa de a contesta în termenul maxim de cinci zile din momentul notificării conform celor dispuse în paragrafele al doilea și al treilea din articolul 7.1, și să depună recursul în termenul de cincisprezece zile de la respectiva notificare.

Pentru anunțul depunerii recursului nu va fi necesară asistența avocatului.

2. De asemenea, victimele vor fi autorizate:

a) Să se preocupe pentru a fi impuse eliberatului condiționat măsurile sau regulile de comportament prevăzute de lege pe care le consideră necesare pentru garantarea siguranței sale, atunci când eliberatul condiționat a fost condamnat pentru fapte din care poate deriva în mod rezonabil o situație de pericol pentru victimă:

b) Să furnizeze instanțelor orice informații relevante pentru a hotărî asupra executării pedepsei impuse, răspunderilor civile derivate din infracțiune sau sechestrul stabilit.

3. Înainte ca Tribunalul de Supraveghere a Executării Pedepselor să dicteze vreuna dintre hotărârile indicate la alineatul 1 din acest articol, o va transfera victimei pentru ca, în termen de cinci zile, aceasta să formuleze argumentările sale, cu condiția ca aceasta să fi făcut cererea la care se referă punctul m) din alineatul 1 al articolului 5 din această Lege.

Articolul 14. **Rambursarea cheltuielilor.**

Victima care a participat la proces va avea dreptul să obțină rambursarea cheltuielilor necesare pentru exercitarea drepturilor sale și costurile procesuale cauzate, având prioritate plata cheltuielilor cauzate Statului, atunci când se impune în sentința de condamnare plata lor și acuzatul a fost condamnat, la cererea victimei, pentru infracțiuni pentru care Ministerul Public nu a formulat acuzare sau după revocarea hotărârii de arhivare prin recurs depus de către victimă.

Articolul 15. **Servicii de justiție reparatorie.**

1. Victimele vor putea avea acces la serviciile de justiție reparatorie, în termenii stabiliți în mod reglementar, cu scopul de a obține o remediere materială și morală adecvată a prejudiciilor derivate din infracțiune, atunci când se îndeplinesc următoarele cerințe:

- a) infractorul a recunoscut faptele esențiale din care derivă răspunderea lui;
- b) victima și-a prestat consimțământul, după ce a primit informații exhaustive și imparțiale asupra conținutului acestuia, asupra posibilelor rezultate și a procedurilor existente pentru realizarea sa;
- c) infractorul și-a prestat consimțământul;
- d) procedura de mediere nu implică un risc pentru siguranța victimei, și nici nu există pericolul ca desfășurarea sa să poată cauza noi prejudicii materiale sau morale pentru victimă; și
- e) nu este interzisă de lege pentru infracțiunea comisă.

2. Dezbaterile desfășurate în cadrul procedurii de mediere vor fi confidențiale și nu vor putea fi divulgate fără consimțământul ambelor părți. Mediatorii și alți profesioniști care participă la procedura de mediere vor respecta secretul profesional cu referire la faptele și declarațiile care ajung la cunoștința lor în exercitarea funcției lor.

3. Victima și infractorul își vor putea revoca consimțământul pentru participarea la procedura de mediere în orice moment.

Articolul 16. Servicii juridice gratuite.

Victimele vor putea depune solicitările lor de recunoaștere a dreptului la asistență juridică gratuită adresându-se funcționarului sau autorității care le pun la dispoziție informațiile la care se referă punctul c) din articolul 5.1, și care le va transfera, împreună cu documentația prezentată, Colegiului Avocaților corespunzător.

Solicitarea va putea fi depusă și la Birourile de Asistență pentru Victime ale Administrației de Justiție, care o va trimite Colegiului Avocaților corespunzător

Articolul 17. Victimele infracțiunilor comise în alte State membre ale Uniunii Europene.

Victimele rezidente în Spania vor putea depune la autoritățile spaniole denunțuri corespunzătoare faptelor infracționale care au fost comise pe teritoriul altor țări ale Uniunii Europene.

În cazul în care autoritățile spaniole hotărăsc să nu dea curs cercetării din lipsă de competență, vor trimite fără întârziere denunțul depus la autoritățile competente ale Statului pe teritoriul căruia au fost comise faptele și îi vor comunica denunțătorului acest lucru prin procedura pe care a desemnat-o acesta conform celor dispuse la punctul m) din articolul 5.1 din prezenta lege.

Articolul 18. Restituirea bunurilor.

Victimele vor avea dreptul de a obține, în conformitate cu cele dispuse în Codul de Procedură Penală, restituirea fără întârziere a bunurilor restituibile proprietatea sa care au fost confiscate în proces.

Restituirea va putea fi respinsă atunci când păstrarea bunurilor de către autoritate este indispensabilă pentru corecta desfășurare a procesului penal și nu este suficientă impunerea proprietarului a unei obligații de păstrare a bunurilor la dispoziția Judecătorului sau Tribunalului.

De asemenea, restituirea acestor bunuri va putea fi respinsă, conform celor

prevăzute în legislația aplicabilă, atunci când păstrarea este necesară într-o procedură de cercetare tehnică a unui accident.

TITLUL III **Protecția victimelor**

Articolul 19. Dreptul victimelor la protecție.

Autoritățile și funcționarii însărcinați cu cercetarea, urmărirea și judecarea infracțiunilor vor adopta măsurile necesare, conform celor stabilite în Codul de Procedură Penală, pentru a garanta viața victimei și a rudelor sale, integritatea lor fizică și psihică, libertatea, siguranța, libertatea și integritatea sexuale, precum și pentru a proteja în mod corespunzător intimitatea și demnitatea lor, în special atunci când li s-a luat declarație sau trebuie să depună mărturie în proces, și pentru a evita riscul victimizării lor secundare sau repetate.

În cazul victimelor minore, Procuratura se va preocupa în mod deosebit pentru respectarea acestui drept de protecție, adoptând măsurile adecvate interesului lor superior atunci când este necesar pentru a împiedica sau a reduce prejudiciile care pot deriva din desfășurarea procesului.

Articolul 20. Dreptul la evitarea contactului dintre victimă și infractor.

Sediile în care se desfășoară actele procedurii penale, inclusiv faza de cercetare vor fi dispuse astfel încât să se evite contactul direct între victimă și rudele sale, de pe o parte, și suspectul infracțiunii sau acuzatului, pe de altă parte, conform Codului de Procedură Penală și fără a prejudicia cele stipulate în articolele următoare.

Articolul 21. Protecția victimei în timpul cercetării penale.

Autoritățile și funcționarii însărcinați cu cercetarea penală se vor preocupa, în măsura în care acestea nu prejudiciază eficacitatea procesului:

- a) Să se ia declarația victimelor, atunci când este necesar, fără amânări nejustificate.
- b) Să se ia declarația victimelor de un număr minim de ori și doar atunci când este strict necesar pentru scopul cercetării penale.
- c) Victimele să poată fi însoțite de o persoană la alegerea lor, pe lângă reprezentantul lor procesual și în reprezentantul legal, după caz, în timpul efectuării procedurilor în care trebuie să intervină, cu excepția cazului în care în mod întemeiat se hotărăște contrariul de către funcționarul sau autoritatea însărcinată cu practicarea procedurii pentru garantarea corectei desfășurări a acesteia.
- d) Examinările medicale ale victimelor să fie efectuate doar atunci când sunt indispensabile în scopul procesului penal, și să se reducă la minim numărul acestor

examinări.

Articolul 22. Dreptul la protecția intimității.

Instanțele de judecată, Parchetele și celelalte autorități și funcționari însărcinați cu cercetarea penală, precum și toți cei care intervin sau participă în orice mod la proces, vor adopta, conform celor dispuse în Lege, măsurile necesare pentru a proteja intimitatea tuturor victimelor și rudelor lor și, în special, pentru a împiedica răspândirea oricărei informații care ar putea înlesni identificarea victimelor minore sau a victimelor cu dizabilități care au nevoie de protecție specială.

Articolul 23. Evaluarea individuală a victimelor cu scopul de a determina nevoile lor speciale de protecție.

1. Determinarea măsurilor de protecție, reglementate în articolele următoare, care trebuie să fie adoptate pentru a evita producerea asupra victimei de prejudicii relevante care, altfel, ar putea deriva din proces, se va realiza după o evaluare a circumstanțelor particulare.

2. Această evaluare va avea în vedere în special:

a) Caracteristicile personale ale victimei și în special:

1. Dacă este vorba de o persoană cu dizabilitate sau dacă există o relație de dependență între victimă și presupusul autor al infracțiunii.

2. Dacă este vorba de victime minore sau de victime cu nevoie de protecție specială sau cu factori de vulnerabilitate specială.

b) Natura infracțiunii și gravitatea prejudiciilor cauzate victimei, precum și riscul de repetare a infracțiunii. În acest scop, vor fi evaluate în mod special nevoile de protecție ale victimelor următoarelor infracțiuni:

1. Infracțiuni de terorism.

2. Infracțiuni comise de o organizație criminală.

3. Infracțiuni comise asupra soțului/soției sau asupra persoanei care este sau a fost legată de autor printr-o relație analogă de afectivitate, chiar fără conviețuire, sau asupra descendenților, ascendenților sau fraților naturali, adoptați sau afini, proprii sau ai soțului/soției sau partenerului.

4. Infracțiuni împotriva libertății sau integrității sexuale.

5. Infracțiuni de trafic de ființe umane.

6. Infracțiuni de dispariție forțată.

7. Infracțiuni comise din motive rasiste, antisemite sau altele referitoare la ideologia, religia sau credințele, la situația familială, apartenența membrilor săi la o etnie, rasă sau națiune, originea sa națională, sexul, orientarea sau identitatea sa sexuală, boală sau dizabilitate.

c) Circumstanțele infracțiunii, în special dacă este vorba de infracțiuni violente.

3. Pe parcursul procesului penal, adoptarea de măsuri de protecție pentru victimele minore va ține seama de situația lor personală, de nevoile imediate, de vârsta, genul, dizabilitatea și nivelul lor de maturitate, și va respecta pe deplin integritatea lor fizică, mentală și morală.

4. În cazul minorilor victime ale vreunei infracțiuni împotriva libertății sau integrității sexuale, se vor aplica în toate cazurile măsurile dispuse la punctele a), b) și c) din articolul 25.1.

Articolul 24. Competența și procedura de evaluare.

1. Evaluarea nevoilor victimei și determinarea măsurilor de protecție corespund:

a) În timpul fazei de cercetare a infracțiunii, Judecătorului de Instrucție sau Judecătorului de Violență asupra Femeii, fără a aduce atingere evaluării și hotărârii provizorii pe care trebuie să le realizeze și adopte Ministerul Public în demersurile sale de cercetare sau în procedurile supuse Legii Organice a Răspunderii Penale a Minorilor, sau funcționarilor de poliție care intervin în faza inițială a cercetărilor.

b) În timpul fazei de judecare, Judecătorului sau Tribunalului cărora le corespunde cunoașterea cauzei.

Hotărârea care se adoptă va fi motivată și va reflecta care sunt circumstanțele care au fost evaluate pentru adoptarea sa.

Vor fi determinate în mod reglementar procedura, proba documentelor și gestionarea evaluării și modificările sale.

2. Evaluarea nevoilor de protecție a victimei va include întotdeauna evaluarea acelor care au fost declarate de victimă în acest scop, precum și voința exprimată de aceasta.

Victima va putea renunța la măsurile de protecție care au fost hotărâte în conformitate cu articolele 25 și 26.

3. În cazul victimelor minore sau al persoanelor cu dizabilități care necesită protecția specială, evaluarea lor va lua în considerare opiniile și interesele lor.

4. Serviciile de asistență pentru victimă vor putea pune la dispoziția persoanelor terțe doar informațiile pe care le-au primit de la victimă cu consimțământul prealabil și informat al acesteia. În afara acestor cazuri, informațiile vor putea fi transferate, după caz și cu caracter rezervat, doar autorității care adoptă măsura de protecție,.

5. Orice modificare referitoare la circumstanțele pe care s-a bazat evaluarea individuală a necesităților de protecție a victimei va determina o actualizare a acesteia și, după caz, modificarea măsurilor de protecție care au fost hotărâte.

Articolul 25. **Măsuri de protecție.**

1. În timpul fazei de cercetare vor putea fi adoptate următoarele măsuri pentru protecția victimelor:

- a) Să le fie luată declarația în spații special concepute sau adaptate în acest scop.
- b) Să li se ia declarația de către profesioniști care au primit o pregătire specială, pentru a reduce sau limita prejudiciile cauzate victimei, sau cu ajutorul acestora.
- c) Toate preluările de declarații din partea aceleiași victime să fie realizate de către aceeași persoană, cu excepția cazului în care acest lucru poate prejudicia în mod relevant desfășurarea procesului sau în care declarația trebuie luată direct de către un Judecător sau Procuror.
- d) Preluarea declarației, atunci când este vorba de una dintre victimele la care se referă punctele 3 și 4 de la litera b), alineatul 2, articolul 23, și la victimele traficului de ființe umane în scopuri de exploatare sexuală, să fie realizată de către o persoană de același sex cu victima – atunci când aceasta solicită acest lucru –, cu excepția cazului în care acest fapt poate prejudicia în mod relevant desfășurarea procesului sau în care declarația trebuie luată direct de către un Judecător sau Procuror.

2. În timpul fazei de judecare vor putea fi adoptate, conform celor dispuse în Codul de procedură Penală, următoarele măsuri pentru protecția victimelor:

- a) Măsuri care să evite contactul vizual între victimă și presupusul autor al faptelor, inclusiv în timpul examinării probei, pentru care vor putea fi folosite tehnologii ale comunicare.
- b) Măsuri pentru a garanta că victima poate fi auzită fără să fie prezentă în sala de audiere, prin utilizarea tehnologiilor de comunicare adecvate.
- c) Măsuri pentru a evita formularea întrebărilor referitoare la viața privată a victimei, care nu au relevanță în faptul infracțional judecat, cu excepția cazului în care Judecătorul sau Tribunalul consideră, în mod excepțional, că victima trebuie să răspundă la acele întrebări pentru a evalua în mod corespunzător faptele sau credibilitatea declarației victimei.
- d) Desfășurarea audierii orale fără prezența publicului. În aceste cazuri, Judecătorul sau Președintele Tribunalului vor putea autoriza, totuși, prezența persoanelor care dovedesc un interes special în cauză.

Măsurile la care se referă punctele a) și c) vor putea fi adoptate și în timpul fazei de cercetare.

3. De asemenea, se va putea hotărî, pentru protecția victimelor, adoptarea uneia sau

unora dintre măsurile de protecție la care se referă articolul 2 din Legea Organică nr. 19 din 23 decembrie 1994, de protecție a martorilor și experților în cauzele penale.

Articolul 26. Măsuri de protecție pentru minori și persoane cu dizabilități care necesită protecție specială.

1. În cazul victimelor minori și al victimelor cu dizabilități care necesită protecție specială, pe lângă măsurile prevăzute în articolul anterior, vor fi adoptate, conform celor dispuse în Codul de Procedură Penală, măsurile care sunt necesare pentru a evita sau a limita, pe cât posibil, ca desfășurarea cercetării sau a procesului să se transforme într-o nouă sursă de prejudicii pentru victima infracțiunii. În special, se vor aplica următoarele:

- a) Declarațiile primite în timpul fazei de cercetare vor fi înregistrate prin mijloace audiovizuale și vor putea fi reproduse în proces în cazurile și condițiile determinate de Codul de Procedură Penală.
- b) Declarația va putea fi primită prin intermediul experților.

2. Ministerul Public va solicita de la Judecător sau de la Tribunal numirea unui apărător judiciar al victimei, pentru a o reprezenta în cercetare și în procesul penal, în următoarele cazuri:

- a) Atunci când estimează că reprezentanții legali ai victimei minore sau cu capacitate modificată din punct de vedere juridic au cu aceasta un conflict de interese, derivat sau nu din faptul cercetat, care nu permite încrederea într-o gestionare adecvată a intereselor sale în cercetare sau în procesul penal.
- b) Atunci când conflictul de interese la care se referă punctul a) din acest alineat există cu unul dintre părinți, iar celălalt nu își poate exercita în mod corespunzător funcțiile de reprezentare și asistență a victimei minore sau cu capacitate modificată din punct de vedere juridic.
- c) Atunci când victima minoră sau cu capacitate modificată din punct de vedere juridic nu este însoțită sau este despărțită de persoana care își exercită autoritatea părintească sau atribuțiile tutelare.

3. Dacă există îndoieli cu privire la vârsta victimei și nu poate fi determinată cu certitudine, se va presupune că este vorba de o persoană minoră, în scopurile celor dispuse în această Lege.

TITLUL IV

Dispoziții comune

CAPITOLUL I

Birourile de Asistență pentru Victime

Articolul 27. Organizarea Birourilor de Asistență pentru Victime

1. Guvernul și Comunitățile Autonome care și-au asumat competențe în materie de Justiție vor organiza, în spațiul lor propriu, Birouri de Asistență pentru Victime.
2. Ministerul Justiției sau Comunitățile Autonome vor putea încheia convenții de colaborare cu instituții publice și private, fără scop lucrativ, pentru prestarea serviciilor de asistență și sprijin la care se referă acest Titlu.

Articolul 28. Funcțiile Birourilor de Asistență pentru Victime.

1. Birourile de Asistență pentru Victime vor presta o asistență care va include minim următoarele:
 - a) Informații generale asupra drepturilor și în special asupra posibilității de a avea acces la un sistem public de despăgubire.
 - b) Informații referitoare la serviciile specializate disponibile care pot acorda asistență victimei, potrivit circumstanțelor sale personale și naturii infracțiunii al cărui obiect a fost.
 - c) Sprijin emoțional pentru victimă.
 - d) Consiliere referitoare la drepturile economice legate de proces, în special procedura pentru solicitarea despăgubirii pentru daunele și prejudiciile suferite și dreptul de a beneficia de justiție gratuită.
 - e) Consiliere referitoare la riscul și forma de prevenire a victimizării secundare sau repetate, sau la intimidare sau represalii.
 - f) Coordonarea diferitelor organisme, instituții și entități competente pentru prestarea serviciilor de sprijinire a victimei.
 - g) Coordonarea cu Judecătoria, Tribunalele și cu Ministerul Public pentru prestarea serviciilor de sprijinire a victimelor.

2. Birourile de Asistență pentru Victime vor realiza o evaluare a circumstanțelor lor particulare, în special în ceea ce privește circumstanțele la care se referă alinatul 2 din articolul 23, cu scopul de a determina ce măsuri de asistență și sprijin trebuie

prestate pentru victimă, între care pot fi incluse:

- a) Prestarea de sprijin sau asistență psihologică.
- b) Însoțirea la proces.
- c) Informarea asupra resurselor psihice și sociale și de asistență disponibile și, în cazul în care victima solicită, transferul acestora.
- d) Măsurile speciale de sprijin care pot fi necesare atunci când este vorba de o victimă cu nevoi speciale de protecție.
- e) Transferul către serviciile de sprijin specializate.

3. Accesul la serviciile de sprijin pentru victime nu va fi condițional de depunerea prealabilă a unui denunț.

4. Rudele victimei vor putea beneficia de serviciile de sprijin pentru victime conform celor dispuse în mod reglementar, atunci când este vorba de infracțiuni care au cauzat prejudicii de mare gravitate.

5. Victimele cu dizabilități sau cu nevoie de protecție speciale, precum și familiile lor, după caz, vor primi, în mod direct sau prin transfer către serviciile specializate, asistența și sprijinul necesare.

Articolul 29. Funcțiile de sprijinire a acțiunilor de justiție reparatorie și de soluționare extra-procesuală.

Birourile de Asistență pentru Victime vor acorda, în termenii stabiliți în mod reglementar, sprijinul serviciilor de justiție reparatorie și alte proceduri de soluționare extra-procesuală stabilite în mod legal.

CAPITOLUL II

Formarea

Articolul 30. Formarea în principiile protecției victimelor.

1. Ministerul Justiției, Consiliul General al Puterii Judiciare, Procuratura Generală a Statului și Comunitățile autonome, în sfera competențelor lor, vor asigura o formare/pregătire generală și specifică, referitoare la protecția victimelor în procesul penal, în cursurile de formare a Judecătorilor și Magistraților, Procurorilor, Secretarilor judiciari, Forțelor și Corpurilor de Siguranță, medicilor legiști, personalului în serviciul Administrației de Justiție, personalului Birourilor de Asistență pentru Victime și, după caz, funcționarilor Administrației Generale de Stat sau ai Comunităților Autonome care desfășoară funcții în această materie.

În aceste cursuri de formare se va acorda atenție specială victimelor cu nevoi de protecție speciale, celor care prezintă vulnerabilitate specială și victimelor minore sau cu dizabilități.

2. Colegiile de Avocați și Procuratori vor încuraja formarea și sensibilizarea membrilor lor în principiile de protecție a victimelor conținute în această lege.

Articolul 31. Protocoale de intervenție.

Guvernul și Comunitățile Autonome în cadrul competențelor sale, cu scopul de a eficientiza protecția victimelor și a drepturilor lor recunoscute de această lege, vor aproba protocoalele necesare pentru protecția victimelor.

De asemenea, Colegiile profesionale din care fac parte cei care, în activitatea lor profesională, inter-relaționează și prestează servicii pentru victimele infracțiunilor, vor promova elaborarea de protocoale de acțiune care să aibă activitatea orientată spre protecția victimelor.

CAPITOLUL III

Cooperarea și bunele practici

Articolul 32. Cooperarea cu profesioniștii și evaluarea atenției acordate victimelor.

Puterile publice vor dezvolta cooperarea cu colectivele profesionale specializate în tratamentul, asistența și protecția victimelor.

Se va încuraja participarea acestor colective în sistemele de evaluare a

funcționării normelor, măsurilor și celorlalte instrumente adoptate pentru protecția și asistența acordate victimelor.

Articolul 33. Cooperarea internațională.

Puterile publice vor promova cooperarea cu alte State, și în special cu Statele membre ale Uniunii Europene, în materie de drepturi ale victimelor de infracțiuni, în special prin schimbul de experiențe, promovarea informațiilor, trimiterea informațiilor pentru a facilita asistența pentru victimele concrete din partea autorităților din locul lor de rezidență, conștientizarea, cercetarea și educarea, cooperarea cu societatea civilă, participarea în rețele asupra dreptului victimelor și alte activități conexe.

Articolul 34. Sensibilizarea.

Puterile publice vor încuraja campaniile de sensibilizare socială în favoarea victimelor, precum și auto-reglementarea mijloacelor de comunicare socială a proprietății publice și private pentru păstrarea intimității, demnității și celorlalte drepturi ale victimelor. Aceste drepturi vor fi respectate de mijloacele prin comunicare socială.

CAPITOLUL IV

Obligația de rambursare

Articolul 35. Obligația de rambursare.

1. Persoana care a beneficiat de subvenții sau ajutoare percepute pentru condiția sa de victimă și care a făcut obiectul vreuneia dintre măsurile de protecție reglementate în această lege, va fi obligată să ramburseze sumele primite cu acest titlu și să achite cheltuielile cauzate Administrației pentru acțiunile sale de recunoaștere, informare, protecție și sprijin, precum și pentru serviciile prestate cu o creștere a dobânzii legale de cincizeci la sută, dacă este condamnată pentru denunț fals sau simulare a infracțiunii.

2. Procedura de lichidare a obligației anterioare de rambursare și stabilirea sumelor

corespunzătoare fiecărui concept vor fi determinate în mod reglementar.

3. Această dispoziție se va aplica fără a prejudicia cele prevăzute în Legea de Asistență Juridică Gratuită.

Prima dispoziție adițională. Evaluarea periodică a sistemului de asistență acordată victimelor infracțiunii în Spania.

Funcționarea instituțiilor, mecanismelor și garanțiilor de asistență pentru victimele infracțiunii va face obiectul unei evaluări anuale, care va fi realizată de Ministerul Justiției conform procedurii stabilite în mod reglementar.

Aceste evaluări, ale căror rezultate vor fi publicate pe pagina web, vor ghida îmbunătățirea sistemului de protecție și adoptarea noilor măsuri pentru garantarea eficienței sale.

Guvernul va trimite Parlamentului un raport anual cu evaluarea și propunerile de îmbunătățire a sistemului de protecție a victimelor și a măsurilor care garantează eficiența sa.

A doua dispoziție adițională. Mijloace.

Măsurile incluse în această lege nu vor presupune creșterea dotărilor personalului, nici a retribuțiilor, nici a altor cheltuieli de personal.

Dispoziție tranzitorie unică. Aplicare temporară.

Dispozițiile conținute în această Lege vor fi aplicabile victimelor infracțiunilor începând cu data intrării sale în vigoare, fără ca acest lucru să presupună un feedback al demersurilor îndeplinite.

Dispoziție derogatorie unică. Derogare reglementară.

Sunt derogate toate normele cu rang identic sau inferior atunci când contrazic cele dispuse în prezenta lege.

Prima dispoziție finală. Modificarea Codului de Procedură Penală în scopul transpunerii unora dintre dispozițiile conținute în Directiva nr. 2012/29/UE din 25 octombrie 2012, a Parlamentului European și al Consiliului, prin care se stabilesc normele minime asupra drepturilor, sprijinirii și protecției victimelor infracțiunilor.

Codul de Procedură Penală este modificat după cum urmează:

Unu. Se modifică articolul 109, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 109.

În actul de luare a declarației de către Judecător persoanei prejudiciate, care are capacitatea legală necesară, Secretarul judiciar îl va informa asupra dreptului care îi corespunde de a fi parte în proces și a renunța sau nu la restituirea bunului, repararea daunei și despăgubirea prejudiciului cauzat de faptul care trebuie pedepsit. De asemenea, îl va informa asupra drepturilor conținute în legislația în vigoare, putând delega această funcție personalului specializat în asistența acordată victimelor.

Dacă victima este minor sau are capacitate modificată din punct de vedere juridic, se va efectua aceeași procedură cu reprezentantul său legal sau cu persoana care îl asistă.

În afara cazurilor prevăzute în cele două paragrafe anterioare, nu se va trimite nicio notificare persoanelor interesate în acțiunile civile sau penale, care să prelungească sau să oprească cursul procesului, fapt care nu constituie un obstacol pentru ca Secretarul judiciar să informeze persoana prejudiciată asupra aceluși drept.

În orice caz, în procesele urmărite pentru infracțiuni incluse în articolul 57 din Codul Penal, Secretarul Judiciar va asigura comunicarea către victimă a actelor procesuale care îi pot afecta siguranța.”

Doi. Se introduce un nou articol 109 bis, având următoarea redactare:

„Articolul 109 bis.

1. Victimele infracțiunii care nu au renunțat la dreptul lor vor putea introduce acțiune penală în orice moment înainte de procedura de calificare a infracțiunii, chiar dacă acest lucru nu permite existența de efecte retroactive sau repetarea acțiunilor deja practicate înainte de prezentarea victimei în acest scop.

În caz de moarte sau dispariție a victimei ca o consecință a infracțiunii, acțiunea penală va putea fi introdusă de către soțul/soția ne-separat din punct de vedere legal sau în drept și de către copiii victimei sau ai soțului/soției ne-separat din punct de vedere legal sau în fapt, care în momentul morții sau dispariției victimei conviețuiau cu aceasta; de către persoana care până în momentul morții sau dispariției era unită cu aceasta printr-o relație analogă de afectivitate, și copiilor acesteia, care în momentul morții sau dispariției victimei conviețuiau cu ea; de către părinții și rudele în linie dreaptă sau colaterală până la gradul al treilea, care se găseau în îngrijirea victimei, persoanele supuse tutelei sau curatei sale sau care se

găseau în plasament familial la aceasta.

În cazul în care nu există persoanele indicate anterior, acțiunea penală va putea fi exercitată de celelalte rude în linie dreaptă și de frații victimei, având prioritate între aceștia cel care deține reprezentarea legală a victimei.

2. Exercițarea acțiunii penal de către una dintre persoanele legitime conform acestui articol nu împiedică exercițarea ulterioară de către oricare altul dintre cei legitimi. Când există o pluralitate de victime, toate acestea se vor putea prezenta în mod independent cu propria sa reprezentare. Cu toate acestea, în aceste cazuri, când se vede afectată buna ordine a procesului sau dreptul la un proces fără amânări necorespunzătoare, Judecătorul sau Tribunalul, printr-o hotărâre motivată și după audierea tuturor părților, va putea impune gruparea într-una sau mai multe reprezentări, care să fie adresate de aceeași sau de mai multe apărări, în baza intereselor lor.

3. Acțiunea penală mai poate fi exercitată prin asociațiile de victime și de persoanele juridice cărora legea le recunoaște legitimarea pentru a apăra drepturile victimelor, cu condiția ca acest lucru să fie autorizat de victima infracțiunii.

Atunci când o infracțiune sau o greșeală comisă are ca finalitate împiedicarea sau oprirea membrilor corporațiilor locale din exercițarea funcțiilor lor publice, Administrația locală în al cărui teritoriu a fost comis faptul care trebuie pedepsit se va putea prezenta în cauză.”

Trei. Se modifică articolul 110, care va fi redactat după cum urmează:

1. Articolul 110.

Persoanele prejudiciate pentru o infracțiune sau greșeală care nu au renunțat la dreptul lor se vor putea prezenta ca parte în cauză dacă fac acest lucru înaintea procedurii de calificare a infracțiunii și exercițarea acțiunilor civile necesare, așa cum consideră convenabil, fără ca prin aceasta să fie dat înapoi cursul acțiunilor.

Chiar atunci când persoanele prejudiciate nu se prezintă ca parte în cauză, prin aceasta nu se înțelege că renunță la dreptul de restituire, reparare sau despăgubire care poate fi acordat în favoarea lor prin sentință definitivă, fiind necesar ca renunțarea la acest drept să se facă într-un mod clar și categoric.”

Patru. Se modifică articolul 261, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 261.

Nici următoarele persoane nu vor fi obligate să facă denunțul:

1. Soțul/soția infractorului ne-separat din punct de vedere legal sau în fapt sau persoana care conviețuiește cu acesta în relație analogă de afectivitate.
2. Ascendenții și descendenții infractorului și rudele sale colaterale până la gradul al doilea inclusiv.”

Cinci. Se modifică articolul 281, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 281.

Vor fi scutiți de respectarea celor dispuse în articolul anterior:

1. Persoana prejudiciată și moștenitorii sau reprezentanții săi legali.
2. În infracțiunile de asasinat sau omucidere, soțul/soția celui decedat sau persoana unită cu acesta printr-o relație analogă de afectivitate, ascendenții, descendenții și rudele sale colaterale până la gradul al doilea inclusiv, moștenitorii victimei și părinții săi, mame și copii ai infractorului.
3. Asociațiile de victime și persoanele juridice cărora legea le recunoaște legitimarea pentru a apăra drepturile victimei, cu condiția ca exercitarea acțiunii penale să fi fost autorizată în mod expres de către victima însăși.
Scutirea de garanție nu este aplicabilă străinilor dacă nu le corespunde acestora, conform tratatelor internaționale sau prin principiul reciprocității.”

Șase. Se modifică primul alineat al articolului 282, care va fi redactat după cum urmează:

„Poliția Judiciară are ca obiect și toți care fac partea din ea vor avea obligația de a investiga infracțiunile publice care se comit pe teritoriul sau aria sa; de a practica, în conformitate cu atribuțiile lor, procedurile necesare pentru a le verifica și a-i descoperi pe infractori, și a colecta toate bunurile, documentele sau probele infracțiunii pentru a nu risca dispariția lor, punându-le la dispoziția autorității judiciare. Atunci când victimele intră în contact cu Poliția Judiciară, funcționarii săi vor îndeplini sarcinile de informare prevăzute de legislația în vigoare. De asemenea, vor realiza o evaluare a circumstanțelor particulare ale victimelor pentru a determina

în mod provizoriu ce măsuri de protecție trebuie adoptate pentru garantarea unei protecții adecvate, fără a aduce atingere deciziei finale pe care trebuie să o adopte Judecătorul sau Tribunalul.”

Șapte. Se modifică articolul 284, care va fi redactat după cum urmează:

1. Articolul 284.

Imediat ce funcționarii Poliției Judiciare iau la cunoștință despre o infracțiune publică sau sunt solicitați pentru a pregăti instrumentarea procedurilor cauzate de vreo infracțiune privată, vor implica în acestea autoritatea judiciară sau reprezentantul Ministerului Public, dacă se va putea fără a opri practica procedurilor de prevenire. În alt caz, vor face așa încât să le termine.

Dacă au colectat arme, instrumente sau bunuri de orice fel care ar putea avea legătură cu infracțiunea și se găsesc în locul în care aceasta a fost comisă sau în apropiere, sau care s-ar fi putut afla în posesia acuzatului sau în altă parte cunoscută, vor emite un raport exprimând locul, timpul și ocazia în care s-au întâlnit, incluzând o descriere minuțioasă pentru a forma o idee completă asupra acestora și a circumstanțelor descoperirii sale, care va putea fi înlocuită și printr-un reportaj grafic. Raportul va fi semnat de persoana în posesia căreia au fost găsite.

Confiscarea bunurilor care ar putea să aparțină unei victime a infracțiunii va fi comunicată acesteia.

Persoana afectată de confiscare va putea contesta în orice moment această măsură înaintea Judecătorului de Instrucție, în conformitate cu cele dispuse în al treilea paragraf al articolului 334.”

Opt. Se modifică articolul 301, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 301.

Procedura restrânsă va fi rezervată și nu va avea caracter public până la deschiderea procesului oral, cu excepțiile determinate în prezenta Lege.

Avocatul sau reprezentantul oricăreia dintre părți care dezvăluie în mod necorespunzător conținutul procedurii restrânse va fi pedepsit cu amendă între 500 și 10.000 euro.

Aceeași amendă va fi plătită de orice altă persoană care, nefiind funcționar public, comite aceeași greșală.

Funcționarul public, în cazul paragrafelor anterioare, va avea răspunderea pe

care Codul Penal o indică pentru acesta.”

Nouă. Se introduce un nou articol 301 bis, cu următoarea redactare:

„Articolul 301 bis.

Judecătorul va putea hotărî, din oficiu sau la cererea Ministerului Public sau a victimei, adoptarea oricăreia dintre măsurile la care se referă alineatul 2 din articolul 681, atunci când este necesar pentru protejarea intimității victimei sau a respectului datorat acesteia sau familiei sale.”

Zece. Se introduc două noi paragrafe la articolul 34, al treilea și al patrulea, cu următoarea redactare:

„Persoana afectată de confiscare va putea în orice moment să depună contestație la Judecătorul de Instrucție. Acest recurs nu va avea nevoie de intervenția avocatului atunci când este depus de persoane terțe diferite de acuzat. Recursul se va considera depus când persoana afectată de respectiva măsură sau o rudă majoră de-a sa și-a exprimat dezacordul în momentul survenirii măsurii.

Bunurile care au aparținut victimei infracțiunii vor fi restituite fără întârziere acesteia, în afară de cazul în care, în mod excepțional, trebuie să fie păstrate ca mijloc de probă sau pentru practicarea altor proceduri, și fără a prejudicia restituirea lor cât de repede posibil. Bunurile vor fi de asemenea restituite fără întârziere când trebuie să fie păstrate ca mijloc de probă sau pentru practicarea altor proceduri, însă păstrarea lor poate fi garantată impunându-se proprietarului datoria de a le menține la dispoziția Judecătorului sau Tribunalului. Victima va putea, în orice caz, să conteste această decizie conform celor dispuse în paragraful anterior.”

Unsprezece. Se modifică articolul 433, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 433.

Când se prezintă pentru declarații, martorii vor înmâna secretarului copia documentului de citare.

Martorii având vârsta răspunderii penale vor presta jurământul sau promisiunea de a spune tot ceea ce știu cu privire la ceea ce sunt întrebați, Judecătorul fiind obligat să-i informeze, într-un limbaj clar și inteligibil, asupra obligației pe care o au de a fi sinceri și asupra posibilității de a se face vinovați de o infracțiune de declarație falsă în cauză penală.

Martorii care, conform celor dispuse în Statutul Victimei Infrațiunii, au calitatea de victime ale infrațiunii, vor putea veni însoțiți de reprezentantul lor legal și de o persoană la alegerea lor, în timpul acestor proceduri, cu excepția situației în care, în ultimul caz, Judecătorul de Instrucție hotărăște în mod întemeiat contrariul, pentru a garanta corecta desfășurare a cauzei.

În cazul martorilor minori sau persoane cu capacitate modificată din punct de vedere juridic, Judecătorul de Instrucție va putea hotărî, pentru a evita producerea de prejudicii grave cauzate de lipsa de maturitate a victimei, să li se ia declarația prin intervenția experților și a Ministerului Public. În acest scop, se va putea de asemenea decide ca întrebările să fie adresate victimei direct de către experți sau chiar excluderea sau limitarea prezenței părților în locul examinării victimei. În aceste cazuri, Judecătorul va dispune cele necesare pentru a înlesni părților posibilitatea de a transfera întrebările sau de a cere clarificări de la victimă, atunci când acest lucru este posibil.

Judecătorul va dispune înregistrarea declarației prin mijloace audiovizuale.”

Doisprezece. Se modifică articolul 448, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 448.

Dacă martorul declară – când este informat asupra celor dispuse în articolul 446 – imposibilitatea de a se prezenta nefiind prezent pe teritoriul național, și în cazul în care există motiv suficient din punct de vedere rațional pentru a suspecta moartea sau incapacitatea sa fizică sau intelectuală înainte de deschiderea procesului oral, Judecătorul de instrucție va dispune realizarea fără întârziere a declarației, asigurând principiul contradictorialității între părți. Pentru aceasta, Secretarul judiciar îi va transmite inculpatului să numească avocat în termen de douăzeci și patru de ore, în cazul în care încă nu are unul, sau în caz contrar i se va numi din oficiu, pentru a-l consilia în luarea declarației martorului. După trecerea acestui termen, Judecătorul va dispune jurământul și va continua să-l examineze pe martor, în prezența acuzatului și a avocatului său apărător și, de asemenea, în prezența Ministerului Public și a denunțatorului, dacă doresc să asiste la acest act, permițându-le acestora să pună câte întrebări încrucișate consideră de cuviință, cu excepția acelorora pe care Judecătorul le consideră evident impertinente.

Secretarul judiciar va consemna răspunsurile la aceste întrebări și acest raport va fi semnat de toți cei prezenți.

Declarația martorilor minori și a persoanelor cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic se va realiza evitând confruntarea vizuală a acestora cu inculpatul, în acest scop utilizând orice mijloc tehnic care face posibilă efectuarea acestei probe.”

Treisprezece. Se modifica alineatul 7 din articolul 544 ter, care va fi redactat după cum urmează:

„7. Măsurile de natură civilă trebuie solicitate de victimă sau de reprezentantul său legal, sau de Ministerul Public atunci când există copii minori sau persoane cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic, determinând regimul lor de îndeplinire și, dacă este cazul, măsurile complementare necesare, cu condiția să nu fi fost stabilite înainte de către un organism cu competență jurisdicțională în materie civilă, și fără a aduce atingere măsurilor prevăzute în articolul 158 din Codul Civil. Atunci când există minori sau persoane cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic care trăiesc cu victima și depind de ea, Judecătorul se va pronunța în toate cazurile, inclusiv din oficiu, asupra caracterului pertinent al adoptării măsurilor indicate.

Aceste măsuri pot consta din atribuirea folosinței și beneficiii de locuința familială, stabilirea regimului de îngrijire și custodie, vizite, comunicarea și șederea cu minorii sau persoanele cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic, regimul de pensie alimentară, precum și orice dispoziție considerată oportună cu scopul de a-i îndepărta de un pericol sau de a evita prejudiciile aduse acestora.

Măsurile cu caracter civil conținute în ordinul de protecție vor avea o valabilitate temporară de 30 de zile. Dacă în acest termen se intenționează, la cererea victimei sau a reprezentantului său legal, un proces de familie la jurisdicția în materie civilă, măsurile adoptate vor rămâne în vigoare pe durata a treizeci de zile care urmează depunerii cererii. În acest termen măsurile trebuie ratificate, modificate sau lăsate nule de către Judecătorul de primă instanță competent.”

Paisprezece. Se introduce un nou articol 544 quinquies cu următoarea redactare:

„Articolul 544 quinquies.

1. În cazurile în care se investighează o infracțiune din cele menționate în articolul 57 din Codul Penal, Judecătorul sau Tribunalul, când este necesar în scopul protecției victimei minore sau cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic, după caz, va adopta în mod întemeiat una dintre următoarele măsuri:

a) Suspendarea autorității paternale a unuia dintre părinți. În acest caz, va putea fixa un regim de vizite sau comunicare în interesul minorului sau persoanei cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic și, după caz, condițiile și garanțiile desfășurării sale.

b) Suspendarea tutelei, curatelei, îngrijirii sau plasamentului.

c) Stabilirea unui regim de supraveghere a exercitării autorității paternale, tutelei sau a oricărei alte funcții tutelare sau de protecție sau sprijin asupra minorului sau persoanei cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic, fără a aduce atingere competențelor proprii Ministerului Public și instituțiilor publice competente.

d) Suspendarea sau modificarea regimului de vizite sau comunicare cu partenerul sau cu alt membru al familiei, care este în vigoare, atunci când este necesar pentru garantarea protecției minorului sau persoanei cu capacitatea modificată din punct de vedere juridic.

2. Atunci când în desfășurarea procesului se evidențiază existența unei situații de risc sau posibilă părăsire a unui minor și atunci când sunt adoptate unele din măsurile de la punctele a) sau b) din alineatul anterior, Secretarul Judiciar va comunica acest lucru fără întârziere instituției publice competente din punct de vedere legal pentru protecția minorilor, precum și Ministerului Public, pentru a se putea adopta măsurile de protecție necesare. În același scop le va comunica și ridicarea acestora sau orice altă modificare, precum și hotărârea la care se referă alineatul 3.

3. Odată terminată procedura, Judecătorul sau Tribunalul, evaluând exclusiv interesul persoanei afectate, va confirma sau va ridica măsurile de protecție care au fost adoptate. Ministerul Public și părțile afectate de măsură vor putea solicita Judecătorului modificarea sau ridicarea acesteia, conform procedurii prevăzute în articolul 770 din Codul de Procedură Civilă.”

Cincisprezece. Se modifică articolul 636, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 636.

Împotriva hotărârii de suspendare se va putea depune recurs.

Hotărârea de suspendare va fi comunicată victimelor infracțiunii, la adresa electronică și, în lipsa acesteia, prin poștă la adresa poștală sau la domiciliul desemnat în cererea prevăzută în articolul 5.1.m) din Legea Statutului Victimei Infracțiunii.

În cazurile de moarte sau dispariție produsă printr-o infracțiune, hotărârea de suspendare va fi comunicată în același fel persoanelor la care se referă al doilea paragraf din alineatul 1 al articolului 109 bis, a căror identitate și adresă electronică sau poștală se cunoaște. În aceste cazuri, Judecătorul sau Tribunalul, va putea hotărâ,

în mod întemeiat, netrimiteră comunicării tuturor rudelor atunci când deja s-a adresat cu succes mai multora dintre acestea sau când au fost nefructuoase orice proceduri practicate pentru localizarea acestora.

În mod excepțional, în cazul cetățenilor rezidenți în afara Uniunii Europene, dacă nu dispun de o adresă electronică sau poștală la care să se realizeze comunicarea, aceasta se va trimite la biroul diplomatic sau consular spaniol din țara de rezidență, pentru a fi publicată.

După trecerea a cinci zile de la comunicare, aceasta se va considera efectuată în mod valabil și va produce toate efectele sale, începându-se calcularea termenului de depunere a recursului. Constituie excepție de la acest regim acele cazuri în care victima dovedește justa cauză a imposibilității accesului la conținutul comunicării.

Victimele vor putea contesta hotărârea de suspendare în termenul de douăzeci de zile, chiar dacă nu au fost parte în cauză.”

Şaisprezece. Se modifică articolul 680, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 680.

Dezbaterile procesului oral vor fi publice, sub pedeapsă de nulitate, fără a prejudicia cele dispuse în articolul următor.”

Şaptesprezece. Se modifică articolul 681, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 681.

1. Judecătorul sau Tribunalul va putea hotărî, din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți, după audierea acestora, ca toate sau unul din actele sau ședințele procesului să aibă loc cu ușa închisă, atunci când acest lucru este impus de rațiuni de siguranță sau ordine publică, sau corecta protecție a drepturilor fundamentale ale persoanelor care intervin, în special dreptul la intimitate al victimei, respectul datorat acesteia sau familiei sale; de asemenea, dacă este necesar pentru evitarea prejudiciilor relevante cauzate victimei care, altfel, ar putea deriva din desfășurarea obișnuită a procesului. Totuși, Judecătorul sau Președintele Tribunalului va putea autoriza prezența persoanelor care dovedesc un interes special în cauză. Restricția anterioară, fără a aduce atingere celor dispuse în articolul 707, nu va fi aplicabilă Ministerului Public, persoanelor lezate de infracțiuni, acuzaților, acuzatorului privat, părții civile și apărătorilor lor.

2. De asemenea, va putea hotărî adoptarea următoarelor măsuri pentru protecția

intimității victimei și a rudelor sale:

a) Interzicerea divulgării sau publicării informațiilor referitoare la identitatea victimei, a datelor care pot înlesni identificarea sa în mod direct sau indirect, sau a acelor date personale care au fost evaluate pentru stabilirea nevoilor sale de protecție.

b) Interzicerea obținerii, divulgării sau publicării de imagini ale victimei și rudelor sale.

3. În toate cazurile este interzisă divulgarea sau publicarea informațiilor referitoare la identitatea victimelor minore sau a victimelor cu dizabilități care necesită protecție specială, a datelor care pot înlesni identificarea lor în mod direct sau indirect, sau a acelor date personale care au fost evaluate pentru stabilirea nevoilor lor de protecție, precum și obținerea, divulgarea sau publicarea de imagini ale victimei și rudelor sale.”

Optsprezece. Se modifică articolul 682, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 682.

Judecătorul sau Tribunalul, după audierea părților, va putea restrânge prezența mijloacelor de comunicare audiovizuale în ședințele procesului și va putea interzice înregistrarea tuturor sau a uneia dintre audieri atunci când acest lucru este indispensabil pentru păstrarea ordinii ședințelor și a drepturilor fundamentale ale părților și a celorlalte persoane care intervin, în special dreptul la intimitate al victimelor, respectul datorat lor și familiilor lor sau necesitatea de a evita alte prejudicii relevante cauzate victimelor care, altfel, ar putea deriva din desfășurarea obișnuită a procesului. În acest scop, va putea:

a) Va interzice înregistrarea sunetului sau a imaginii în examinarea anumitor probe, sau va stabili care proceduri sau intervenții pot fi înregistrate sau răspândite.

b) Va interzice să se facă și să se răspândească imagini ale uneia sau unora dintre persoanele care intervin la proces.

c) Va interzice să se furnizeze identitatea victimelor, martorilor sau experților sau a oricărei alte persoane care intervine în proces.”

Nouăsprezece. Se modifică articolul 707, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 707.

Toți martorii vor fi obligați să declare ceea ce știu despre ce au fost întrebați, cu excepția persoanelor indicate în articolele 416, 417 și 418.

Declarația martorilor minori sau cu dizabilități care necesită protecție specială se va realiza, când este necesar pentru împiedicarea sau reducerea prejudiciilor care le-ar putea fi cauzate în desfășurarea procesului sau în practicarea procedurii, evitând confruntarea vizuală a acestora cu inculpatul. În acest scop, va putea fi folosit orice mijloc tehnic ce face posibilă examinarea acestei probe, inclusiv posibilitatea ca martori să poată fi auziți fără a fi prezenți în sală, prin utilizarea tehnologiilor de comunicare.

Aceste măsuri se vor aplica de asemenea declarațiilor victimelor, atunci când evaluarea lor inițială sau ulterioară determină necesitatea acestor măsuri de protecție.”

Douăzeci. Se modifică articolul 709, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 709.

Președintele nu va permite ca martorul să răspundă la întrebări sau întrebări încrucișate înșelătoare, sugestive sau impertinente.

Președintele va putea lua măsuri pentru a evita formularea către victimă de întrebări inutile referitoare la viața privată, care nu au relevanță pentru fapta infracțională judecată, cu excepția situației în care Judecătorul sau Tribunalul consideră, în mod excepțional, că trebuie să se răspundă la ele pentru a evalua corect faptele sau credibilitatea declarației victimei. Dacă aceste întrebări sunt formulate, Președintele nu va permite să se răspundă la ele.

Împotriva hotărârii care se ia referitor la acest punct se va putea depune recurs dacă se face în act declarația solemnă corespunzătoare.

În acest caz, se va consemna în act întrebarea sau întrebarea încrucișată căreia Președintele a interzis să i se dea răspuns.”

Douăzeci și unu. Se modifică articolul 730, care va fi redactat după cum urmează:

„Articolul 730.

Vor putea fi citite sau reproduse, la cererea oricăreia dintre părți, demersurile practicate în procedura restrânsă care, din cauze independente de voința aceluia, nu pot fi reproduse în procesul oral, și declarațiile primite în conformitate cu cele

dispuse în articolul 448 în timpul fazei de cercetare a victimelor minore și a victimelor cu dizabilități care necesită protecție specială.”

Douăzeci și doi. Se modifică alineatul 2 din articolul 773, care va fi redactat după cum urmează:

„2. Atunci când Ministerul Public are cunoștință de o faptă aparent infracțională, fie în mod direct fie prin depunerea unui denunț sau certificat, va informa victima de drepturile regăsite în legislația în vigoare; va efectua evaluarea și hotărârea provizorii cu privire la nevoile victimei în conformitate cu cele dispuse în legislația în vigoare și va realiza, el însuși sau dispunând Poliției Judiciare să practice, demersurile considerate oportune pentru verificarea aptei sau a responsabilității participanților în aceasta. Ministerul Public va închide procedura atunci când fapta nu acoperă caracterul de infracțiune, comunicând această circumstanță persoanei care a pledat că ar fi fost prejudiciată sau lezată, cu scopul de a putea repeta denunțul înaintea Judecătorului de Instrucție. În alt caz, va solicita Judecătorului de Instrucție intentarea acțiunii care corespunde cu trimiterea procedurii, punându-i la dispoziție arestatul și efectele infracțiunii, dacă există.

Ministerul Public va putea chema în fața sa orice persoană în termenii stabiliți de lege pentru citarea judiciară, pentru a-i lua declarația, în care se vor respecta aceleași garanții indicate în această lege pentru declarația dată înaintea Judecătorului sau Tribunalului.

Ministerul Public va înceta demersurile imediat ce ia la cunoștință existența unei proceduri judiciare asupra faptelor.”

Douăzeci și trei. Se modifică regula 1 din alineatul 1 din articolul 779, care va fi redactat după cum urmează:

„1. Dacă se estimează că fapta nu constituie infracțiune penală sau că nu este suficient justificată comiterea sa, va hotărî suspendarea corespunzătoare. Chiar dacă se consideră că fapta poate constitui infracțiune, dacă nu există autor cunoscut, se va hotărî suspendare provizorie și va fi clasată.

Hotărârea de suspendare va fi comunicată victimelor infracțiunii, la adresa electronică și, în lipsa acesteia, la adresa poștală sau la domiciliul desemnat în cererea prevăzută în articolul 5.1.m) din Legea Statutului Victimei infracțiunii.

În cazurile de moarte sau dispariție produsă printr-o infracțiune, hotărârea de suspendare va fi comunicată în același fel persoanelor la care se referă al doilea paragraf din alineatul 1 al articolului 109 bis, a căror identitate și adresă electronică

sau poștală se cunoaște. În aceste cazuri, Judecătorul sau Tribunalul, va putea hotărî, în mod întemeiat, netrimiterea comunicării tuturor rudelor atunci când deja s-a adresat cu succes mai multora dintre acestea sau când au fost nefructuoase orice proceduri practicate pentru localizarea acestora.

În mod excepțional, în cazul cetățenilor rezidenți în afara Uniunii Europene, dacă nu dispun de o adresă electronică sau poștală la care să se realizeze comunicarea, aceasta se va trimite la biroul diplomatic sau consular spaniol din țara de rezidență, pentru a fi publicată.

După trecerea a cinci zile de la comunicare, aceasta se va considera efectuată în mod valabil și va produce toate efectele sale. Constituie excepție de la acest regim acele cazuri în care victima dovedește justa cauză a imposibilității accesului la conținutul comunicării.

Victimele vor putea contesta hotărârea de suspendare în termenul de douăzeci de zile, chiar dacă nu au fost parte în cauză.”

Douăzeci și patru. Se modifică alineatul 3 din articolul 785, care va fi redactat după cum urmează:

„3. Când victima solicită acest lucru, chiar dacă nu este parte în proces și nu trebuie să intervină, Secretarul judiciar o va informa, în scris și fără întârzieri inutile, asupra datei, orei și locului procesului, precum și asupra conținutului acușării adresate împotriva infractorului.”

Douăzeci și cinci. Se modifică alineatul 2 din articolul 791, care va fi redactat după cum urmează:

„2. Secretarul judiciar va comunica audierea în termen de cincisprezece zile care urmează și toate părțile vor fi citate. Când victima a solicitat acest lucru, va fi informată de către Secretarul judiciar, chiar dacă nu este parte în proces și nu este necesară intervenția sa.

Audierea va avea loc prin examinarea probei și reproducerea înregistrărilor, dacă există. În continuare, părțile vor descrie pe scurt, oral, rezultatul acesteia și temeiul legal al pretențiilor lor.”

A doua dispoziție finală. Modificarea Legii Organice nr. 10 din 23 noiembrie 1995, a Codului penal.

Se modifică alineatul 2 din articolul 126 din Legea Organică nr. 10 din 23

noiembrie 1995, a Codului Penal, care va fi redactată după cum urmează:

„2. Când infracțiunea este din partea unor persoane care pot fi urmărite doar la cererea părții interesate, vor fi satisfăcute onorariile acuzatorului privat, având prioritate despăgubirea Statului. Aceeași prioritate o va avea plata cheltuielilor procesuale cauzate victimei în cazurile la care se referă articolul 14 din Legea Statutului Victimei Infracțiunii.”

A treia dispoziție finală. Autoritatea jurisdicțională.

Această lege se dictează conform competenței exclusive în materie de legislație penală și procesuală atribuită Statului de articolul 149.1.6 al Constituției Spaniole. De la cele anterioare face excepție Titlul IV, care se dictează conform competenței exclusive în materie de Administrație de Justiție atribuită Statului de articolul 149.1.5 al Constituției Spaniole, precum și cele dispuse în Titlul I, care se dictează conform competenței exclusive în materie de reglementare a condițiilor de bază care garantează egalitatea tuturor spaniolilor în exercitarea drepturilor și în respectarea datoriilor constituționale, atribuită Statului de articolul 149.1.1 al Constituției Spaniole.

A patra dispoziție finală. Abilitarea Guvernului pentru emiterea reglementărilor.

Guvernul este abilitat pentru a aproba dispozițiile reglementare necesare pentru punerea în aplicare a celor dispuse în această Lege.

A cincea dispoziție finală. Adaptarea Statutului General al Avocaților și Mandatarilor/Avocați pledanți.

Colegiile și Consiliile Generale ale Avocaților și Mandatarilor vor adopta măsurile necesare pentru adaptarea Statutului la cele stabilite în alineatul 2 din articolul 8 din prezenta Lege, în termen maxim de un an de la intrarea lor în vigoare.

A șasea dispoziție finală. Intrarea în vigoare

Prezenta Lege va intra în vigoare la șase luni de la publicarea sa în Monitorul Oficial al Statului.

În consecință,

Dispun pentru toți spaniolii, persoane fizice și autorități, care respectă și fac să se respecte această lege.

Madrid, la data de 27 aprilie 2015.

FELIPE R.

Președintele Guvernului,
MARIANO RAJOY BREY